

Szeretet

„Rejtőzz el egy rövid pillanatra, míg elmúlik haragja.”

2020

MÁJUS

5. szám

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXI. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Az igaz ember menedéke

TARTALOM

- Koronavírus-járvány
- Bemerítések
- Szolgáltattevők találkoztak
- Női csendesnap Lupényban
- KCA-események
- Anyáknapja

„Nemsokára anyák napja. Aki szerencsés, adhat virágot. Aki még szerencsésebb, kaphat is. Meghatódunk. Önfeláldozó anyai szeretetről, örökké hálás gyermekekről beszélünk. Csakhogy nem vagyunk őszinték, ha azt mondjuk: az anya és gyermeke közti kapcsolat magától értetődően makulátlan. A hétköznapi anya agyonhajsolt, a hétköznapi gyerek dacosan ellenálló. És mégis: az érzés érzés marad akkor is, ha fáj, ha dühbe, vagy elkeseredett harcba csap át, ha látszólag közömbös, és csak ritkán kopogtat be az ajtón, ritkán csörgeti a telefont...”

Nehéz időkben élünk, de mivel az Úr ilyen időkre figyelmeztet minket, a keresztyén ember nem lepődik meg a válságos időken. Ilyen helyzetben mindenki keres valamilyen menedéket. A természeti, testi ember természeti, testies eszközökben keresi a menedéket. A gazdag odafut a vagyonához, a képmutató a hazugságaihoz, az erős pedig az erejében bíz. De az Istenben hívó Őt választja menedékének, oltalmának (Zsolt 46:2).

Válságos, nehéz időkben is hív Isten minket magához. Meg akar szólítani, hogy oltalmat találjunk, ahogy az Ézs 26:20-ban is olvassuk: „menj be, népem, menj be szobáidba és zárd be ajtóidat utánad és rejsd el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag”. Nagyon sokan ezt az ígét most szó szerint értelmezik, hiszen elzártan élünk, de ez az Ige sokkal mélyebb jelentéssel bír. Nézzünk meg néhány igazságot ebből.

Kiket szólít magához Isten? Kiket hív, hogy oltalmat nyújtson nekik: *menj be, népem*? Kizárólag az ő gyermekeit hívja magához. Őket hívja be egy belső szobába, hogy ott oltalmat találjanak.

Hova hív minket? *Menj be szobáidba*. Az igemagyarázók, bár vannak eltérő vélemények, mind megegyeznek abban, hogy itt nem fizikai házról, szobákról van szó, hiszen akiknek ír Ézsaiás, azoknak nem voltak házaik, szobáik, vagy ha voltak is, azok nem rejtették el őket az ellenség elől. Mit értünk tehát itt a szobák alatt? A legtöbben itt Isten tulajdonságaira, ígéreteire és gondviselő kegyelmére gondolnak az ő népe iránt. Ezeket nevezi Ézsaiás szobáknak, mert Isten népének javára vannak ezek előkészítve, hogy oda meneküljenek veszély idején.

Van néhány lényeges igazság ebben az ígében, amely figyelmeztetésül, de bátorításul is szolgálhat ezekben a napokban. (folytatás a 3. oldalon)

:: HAVI KÖZ ::

■ Az **Áhítat Bizottság**, Boros Róbert lelkipásztor vezetésével márciusban elkezdte a 2021-es Vezérfonal és Áhítat szerkezetének felállítását, a témák rendszerezését és a tartalom megírásának megszervezését. Ez minden évben nagy volumenű munka, és sok lelkipásztor és lelki vezető önfeláldozó szolgálatát feltételezi, akik az igehelyeket megszervezik és az elmélkedéseket megírják. Mint Boros tv. elmondta, bár fizikailag nem találkozhattak, csak videokonferenciát tartottak, kétszer is, jól haladtak a munkával. 2021-ben is lesznek érdekes sorozatok az Ószövetségből és Újszövetségből: *4Mózes* és két kisprófeta – *Mikeás* és *Jónás* – könyvei. Az Újszövetségből az *1Thesszalonikai levél* és *Péter második levele* kap hangsúlyt, mindkettő a *végidőkkel* kapcsolatos, ami most, de mindig aktuális. Végül egy hat részes *megtérés-sorozat* kap helyet az elmélkedések közt az Apostolok Cselekedeteiből: Pál, az etióp főember, Kornéliusz és mások megtéréséről olvashatunk majd.

■ **Nyílt levél a kormányzathoz.** 2020. április 13-án Viorel Iuga, a Román Baptista Unió elnöke nyílt levelet írt Románia kormányához és vezetőihez, amelyben azt kérdezi, hogy a létfontosságú bevásárlás, orvosi ellátás mellett miért nem lehet létfontosságúvá nyilvánítani az emberek lelki, szellemi szükségleteit, a járványelleni védelmi rendelkezések és korlátozások (pl. a minimális távolságtartás) természetes figyelembevételével, írja a *stiricrestine.ro* híroldal. „Ki dönti el, hogy az Úrvacsora létfontosságú vagy sem?” – kérdezi. „Ismerve az járványügyi szakértők meg-

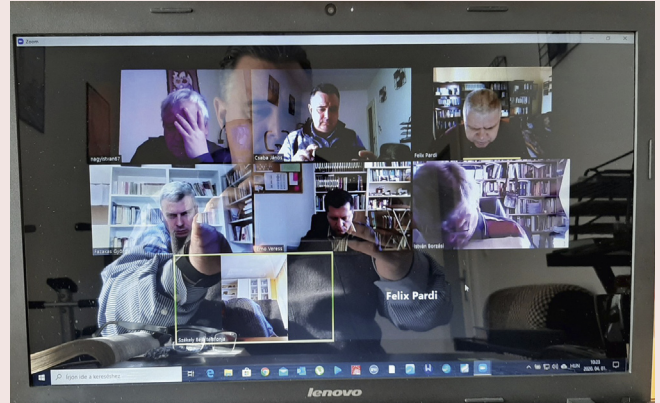
Viorel Iuga

osztottságát a kérdésben, kérjük, fontolják meg a nyilvános istentiszteletek megtartásának újbóli engedélyezését,” folytatja. Ami további elégedetlenségre adott okot evangéliumi keresztyén körökben az az volt, hogy az ortodox húsvét alkalmából az ország vezetése megengedni látszott az ortodox szertartás részeként gyakorolt „fényosztási” szertartást (amelynek keretében Jeruzsálemből hozott „szent lángot” osztanak szét), valamint a „megszentelt” kenyér átvételét a templomokban. Sokan attól tartottak, hogy ez növelheti a tömeges fertőzések kockázatát. A lépés ellen az RMDSz is tiltakozott. Végül Klaus Iohannis államelnök kérésére a kormány módosította az ortodox egyházzal kötött egyezséget a húsvéti szertartás lebonyolítására vonatkozóan.

Üzenet, online is...

– A szilágysági missziókerület virtuális napjai

„Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok” (Róm 12:11).

Nem kérdés, hogy a jelenlegi korona vírus terjedése mindenkit érintett ilyen vagy olyan formában. Ez igaz az egyéni és gyülekezeti életünkre nézve is. Az egyik legnagyobb veszteség ezekben a napokban az Úr gyermekei számára, – legalábbis remélem, hogy sokaknak veszteség –, az, hogy nem jöhetünk együtt, fizikailag az Úr házába, jelenlétébe. Így élni meg a hétköznapiakat, vasárnapokat és ünnepeket olyan kihívás, amellyel nem találkoztunk az elmúlt években. Meddig tart ez az állapot? Nem tudjuk. Az Úr hatalmában van! Éppen ezért nem csüggedünk és meg kell ragadjuk a lehetőséget arra, hogy a különböző eszközök révén tartsuk egymással a kapcsolatot és próbáljuk egymást bátorítani. Erre igyekszünk a szilágysági missziókerületben is. Habár nem találkozhattunk fizikailag, de a technikai adottságok segítségével április 1-én megtartottuk első „online” missziókerületi tanácsülésünket. Több esemény megtartásának lehetséges dátumairól beszélgettünk. Ugyanakkor fontosnak tartottuk azt is, hogy a feltámadási ünnep alkalmából missziókerületi szinten is próbáljunk a kerülethez tartozó testvérek felé szolgálni. Ezzel egy időben azonban a kerületünkhöz tartozó lelkipásztorokkal való kapcsolattartás is megoldandó feladatként állt előttünk. Ezeket figyelembe véve április 8-án lelkipásztori találkozóra hívtuk a kerület lelkipásztorait, amelyet szintén online tartottunk meg. Jó volt együtt lenni több órán keresztül egymásért imádkozva, Isten ígéje mellett. Az ünnepekre készülve, összefogva a kerület vezetőségével és azokkal, akik ebben segíteni tudtak, nagypéntektől kezdve egészen húsvétkeddig minden délután 17.00 órai kezdettel azokat az istentiszteleteket tekintettük meg a különböző YouTube csatornákon keresztül, amelyeket a missziókerület lelkipásztoraival közösen szerkesztettünk. Áldás volt más gyülekezetek és lelkipásztorok szolgálatait hallgatni. Nem úgy teltek az ünnepek, ahogy „megszoktuk”, de ez nem jelentette azt, hogy Isten nem gondoskodott volna lelki üzenetről! Nem szabad elkényelmesedjünk, ellustuljunk. Várjuk az Úr kegyelmét, a jelenlegi vírus okozta állapot megszűnését. Addig is azonban, ahogy lehet, amikor csak lehet tartsuk a kapcsolatokat és építsük egymást! (**János Csaba**, missziókerületi elnök)

(folytatás az 1. oldalról)

I. Van olyan időszak, amikor Isten kiönti haragjának poharát a földre.

Az Ige beszél a *bús haragról*, Isten haragjára utalva. Volt már erre példa a múltban és lehet, hogy most is ilyen időt élünk. Bárki is hozná el hozzánk a nyomorúságot, mi tudjuk, hogy Isten küldi. Semmi nem történhet az ő akaratán kívül. Minden, ami a földre érkezik, először átmegy Isten trónja előtt és egyeztetve van tökéletes és bölcs akaratával. Azt is tudjuk, hogy Isten minden nyomorúság mértékét és idejét megszabja. Nem a teremtmény vagy a természet kezében van ez a döntés, hanem az övében. Vége lesz ennek a járványnak is. Bátorodjék a szívünk! Ezek a szorult és válságos idők is, bár kényelmetlenek, de szükségesek és hasznosak. Létezik, hogy ez a járvány is lehet hasznos? Kinek?

A világnak. Ilyenkor ugyanis Isten az ő igazságosságát és szentségét ragyogtatja fel újra a sok hitetlenség és gonoszság ellen, ami a világban van. Megmozgatja a bűnben veszteglő világot. Országok, királyságok, nemzetek, népek, családok, egyének, mint az álló víz, vagy tócsa, hajlamosak megposhadni, megromlani, ha hosszabb ideig állnak. Ezért az Úr megtisztítja a világot egy-egy ilyen szorult, válságos helyzet által, amikor veszedelmet küld az emberekre. Ézsaiás ír erről a 26:9-ben: „*ha ítéleteid megjelennek a földön, igazságot tanulnak a földnek lakosai.*” Ez az egyik oka annak, amiért Isten az ő haragjának poharát kiöntheti a földre, azokra, akik biztonságban érzik magukat. És amikor Isten a mennyből így „*prédikál*”, és egy pusztító járványként küldi ítéletét a földre, az sokkal hatékonyabb lehet, mint az ő szolgálóinak 100 vagy 200 prédikációja. Mert azok, akik az íghirdetések sorozatát végig aludták, és sehogy sem tudtuk őket felébreszteni, most, hogy Isten meglátogat egy járvánnyal, megijednek, felébrednek, odafigyelnek és elkezdik Istent keresni.

Isten népe számára. Amíg mások ilyenkor a félelemtől elhálnak, addig a hívők hitüket kell elővegyék és gyakorolják. Mert ezek által Isten az ő saját népét is tisztítja. Rákényszeríti az övéit, hogy szorosabban közelítsenek Istenhez és egymáshoz. Jobban értékeli Isten házat, a hívőkkel való közösséget.

II. Istennek ez a bús haragja, amiről olvasunk, érintheti a benne hívőket is.

Csak az, hogy hívők vagyunk még nem garancia arra, hogy ez a vírus nem fertőzhet meg minket. Senki ne gondolja, hogy a hívők érintetlenek lesznek, amikor Isten kiárasztja bús haragját a földre. Ezékiel 21:3 mondja: „*Így szól az Úr: Íme, én reád megyek, és kivonom kardomat hüvelyéből, és kivágok belőled igazat és gonoszt.*” Sodoma népe, amikor Isten haragját vonta magára, rászolgált a büntetésre. De Isten büntetése érintette az igaz Lót is, az ő házanépét, lakását, mindenét.

Ha most őszinték vagyunk, sok esetben mi hívők, – az Úr népe –, is rászolgáltunk, hozzájárultunk ehhez a haraghoz, büntetéshez, a mi bűneink miatt. A gonoszságok mennyiségét nem csak a hitetlen világ, hanem a hívők is növelik és szaporítják, sajnos. És az Úr látja ezt, szívében megszorodik és haragra gerjed. Néha, amikor Isten így kiönti bús haragját a földre, ezzel nemcsak a testi, fizikai kényelmünket forgatja fel, hanem a lelki kiváltságoktól is megfoszt minket. Megszűnik a nyilvános istentisztelet, nem lehet gyakorolni megfelelően a közösséget. Ebben mi, mint keresztyén emberek, meg kell lássuk Isten kezét. És amikor Isten ezeket a kiváltságokat elveszi, akkor kezdjük értékelni igazán azt és rájönni arra, hogy „*milyen jó és gyönyörűséges, amikor együtt vannak az atyafiak.*” Milyen értékesek a kapcsolataink! Mintha Isten most ezt kérdezné tőlünk: *Nehéz lett nektek a közösség gyakorlása, nehéz imaházba menni hétköznap, a testvérekkel közösségben lenni? Akkor bezárom az imaház ajtaját! Nehéz nektek szeretni egymást? Akkor ne is találkozzatok egymással!* Sírunk a közösség után (137. Zsolt). És a hívőnek jobban fáj a lelki kiváltságok elvesztése, mint a testi kiváltságok elvesztése. Sírunk az Úr, az Ő hajléka, a lelki kiváltságok után. Bánkodnunk kell nekünk is bűneink miatt, hogy nem értékeltük igazán lelki kiváltságainkat, hogy kapcsolataink egymással megromlottak. Térjünk meg ebből most igazán!

III. Istennek minden vészhelyzetben gondja van az Ő népére.

Isten ezt a teremtett világot úgy hozta létre, hogy minden lény jobban szeresse

és féltse azt, ami az övé. Minden szülő elsősorban a saját gyermekeit védi. Isten is az övéit, az ő gyermekeit helyezi oltalmába. Hamarabb és jobban megindul szíve azon, hogy népének védelmet, biztonságot nyújtson, mint ahogy azt a legszeretőbb édesanya teheti gyermeke számára.

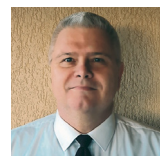
Az Ige gazdagon bizonyítja ezt. Amikor Isten kiöntötte haragját a földre és küldte az özönvizet, ott volt egy igaz ember Noé, akit Isten megőrzött a bajtól és védelmébe helyezett. Amikor Sodomát ítélte, az igaz Lót megvédte, mert „*meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket*” (2Pt 2:9). Lót egyáltalán nem is sejtette, hogyan, milyen módon fog megmenekülni. De az Úr tudta. Noé sem tudta, amíg Isten nem mondta neki, hogy készítsen bárkát. Ezért bízunk benne, mert Ő meg tudja most is őrizni az övéit. Istennek gondja van ránk, minden egyes gyermekére, családra, gyülekezetre, lelkipásztorra. Azok a szobák tehát jelentik Isten tulajdonságait, ígéreteit és gondviselését, amiket hittel meg kell ragadjunk, hogy ilyen időkben, mint ez, menedéket találjunk. Bízunk Istenben és az Ő gondviselésében!

A lelkipásztoroknak különösen meg kell erősödniük most ebben. Mert figyelnek minket és nekünk kell bátorságot, hitet öntenünk Isten népének szívébe. Lássák meg rajtunk az emberek, hogy ebben a bizonytalan időben mi rendelkezünk egy biztos alappal, mi bízunk Istenben és az Ő gondviselésében. Tegyük magunkévá tehát ezeket a lelki kiváltságokat, és zárjuk be ezek mögött az ajtót, ne engedjük, hogy az ellenség ellopja ezeket tőlünk. Vigyázzunk a lelkünkre.

Viharos napok jönnek, de Isten biztosított a számunkra menedéket. És ilyen időkben, különösen nekünk foglalatosságok kell legyenek az imádkozásban és könyörgésekben. Nem annak van az ideje, hogy egymás ellen forduljunk, hanem hogy összefogjunk, összetartsunk és bátorítsuk egymást. Sok kitartást, türelmet és még több testvéri szeretetet és ennek gyakorlását kívánjuk a testvérek életére ezekben a nehéz időkben!

Pardi Félix

elnök, RMBGySz

BEMERÍTÉS Nagyváradon. Bemerítési ünnepe volt 2020. március 8-án a nagyváradai 1. sz. baptista gyülekezetnek. Hat fiatal vallotta meg hitét a bemerítésben is (a képen balról jobbra): Szabó Kinga, Kovács Lídia, Törös Vígh Eszter, Lázár Jonatán, Nagy Csaba és Pop Dávid. Az

ünnepi igehirdetést Kiss Lehel, szamos-újvári lelkipásztor végezte, aki már a péntek esti evangelizációtól kezdve a gyülekezet vendége volt. Testvérünk a János Jelenései 7. fejezetéből hozott üzenetet a gyülekezetnek a mennyei fehér ruhások seregéről szóló látomásból, arról az örök országról, ahol nem lesz könny és semmilyen tökéletlenség. „Honnan jössz, van-e fehér ruhád, és hova tartasz?” – tette fel az igehirdető a három – mindegyikünk számára – igen fontos kérdést. Fiatal testvéreinknek – akik életükkel és döntésükkel már válaszoltak ezekre a kérdésekre, és ezt ezúttal mindenki előtt megvallották – kívánunk kitartást a hitben, növekedést a személyes szentségben! A bemerítést Budai Lajos, a gyülekezet egyik lelkipásztora végezte, míg másik lelkipásztorunk, Giorgiov Adrián igei üzenettel és kézrátételes imádsággal szolgált. (G. G.)

BIZONYSÁGTÉTEL

Keresztény családban nőttem fel és egészen kicsi kortól kezdve minden vasárnap részt vettem az istentiszteleteken. Számomra az volt a természetes, hogy a vasárnapot Isten házában töltöm. Nem értettem a barátaim miért mennek vasárnap kirándulni, és nem jönnek ők is az istentiszteleti alkalmakra.

Ahogy telt az idő, bekapcsolódtam a vallásórákba, a konfirmációra való előkészítőbe, majd az ifjúsági alkalmakra is elkezdtem járni. De ezek az alkalmak csak a közös játékok miatt voltak fontosak számomra. Néha engem is megkértek, hogy készüljek valamilyen szolgálattal, azzal amit az Úr a szívemre helyezett, de ezek a szolgálatok mindig üresek voltak. Megannyi alkalommal szerettem volna átadni az életem Istennek, de valahogy ezek az elhatározások soha nem voltak elég szilárdak. Azokat okoltam emiatt, akik nem is tehettek róla. A szüleimet, hogy miért kellett nekem ke-

resztény családban felnőni, így nem lehet megtérni, bármennyire is akarok. Mindig mást hibáztattam pedig tudtam jól, hogy ez rajtam áll, nem rajtuk. Tudtam, hogy a mennybe nem az az út vezet, amelyen én járok.

Aztán 2016-ban, egy márciusi napon felkértek szolgálatra az ifjúsági a bibliaóra keretében. Elfogadtam a felkérést, mert szégyeltem visszautasítani. Aznap minden teendőmmel nagyon hamar elkészültem, így bementem a szobámba, hogy készüljek a bibliaóra. Nyitogattam a Bibliám, de nem tudtam, mit mondok majd. Kértem az Urat, hogy segítsen, nem akartam szégyenben maradni, hogy volt időm a készülni, mégsem tettem meg. Imádkoztam, de nem kaptam választ. De az Úr nem hagyott magamra, szólt hozzám úgy, ahogy még addig soha. A saját öngazságomat kellett letennem. Mikor ezt le tudtam tenni teljesen, akkor tudtam odafordulni Istenhez, megalázní magam, és átadni neki az életemet. Éreztem a közelségét és azt, hogy megtaláltam életem legszilárdabb támaszát. Erről még aznap bizonysgot tehettem a barátaimnak.

Azóta sokszor megbotlottam, elestem, de Krisztus mindig ott volt velem, ahogyan a vers mondja: „...a legsúlyosabb próbák alatt, téged vállamon hordoztalak.” Csodálatos ezt megtapasztalni nap mint nap és tudni, hogy örök hazám van a mennyben. (Kovács Lídia, Nagyvárad)

BEMERÍTÉS Kolozsvárott. Isten iránti hálával a szívünkben gyűltünk össze a kolozsvári gyülekezet töredékével 2020. március 15-én Isten házában. Két fehér ruhás – Antal Júlia és Sallai Henrietta – tett bizonysgot Isten megmentő kegyelméről. Mind a két lány azt erősítette meg vallástételében, hogy nem kell neki a vi-

lág és követi Krisztust. Örültünk az élő bizonysgtevéseknél. A bemerítési ünnepélyen Nagy István szilágy-nagyfalui lelkipásztor mondta Isten Igéjét a Róm 6:17-23 alapján, míg a bemerítést Kis-Juhász Vilmos helyi lelkipásztor végezte. Isten hatalma őrizze meg testvéreinket az üdvösségre! Adjon az Úr még sok újjászületett fiataalt, középkorút és időst is, akik elpecsételik életüket Jézus Krisztus követésére! (Kis Juhász Vilmos lp.)

Otthoni úrvacsora járvány idején?

A mint azt mindnyájan érzékeljük, a koronavírus miatti jelentősen felborult törékeny világunk folyása és ez kihat a gyülekezeti életünkre is. Az összegyülekezés tiltása felveti az úrvacsorához való járulás kérdését is, amellyel kapcsolatosan, bár elismerjük, hogy nem könnyű minden tekintetben világos határt húzni, a Szövetség elnöksége a következőket ajánlja szeretettel a gyülekezetek figyelmébe.

1). Mivel az úrvacsora legfontosabb aspektusa az, hogy milyen módon és milyen célból járulunk az Úr asztalához, ezért mi nem kovácsolunk hitelt abból, hogy milyen gyakran tesszük. Mindenekelőtt elismerjük, hogy a hívők számára az úrvacsora nem opció, hanem parancs: „ezt cselekedjétek” – mondta Urunk (Lk 22:19; 1Kor 11:24–25). Ugyanakkor az Ige úgy beszél a parancsról, hogy „valamennyiszer” isszuk a poharat: „Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok, az én emlékezetemre” (1Kor 11:25). Tehát akárhányszor, „valamennyiszer” úrvacsorázunk, az mindig az Úr emlékeztetere történik. Pünkösöd után ezt a jeruzsálemi gyülekezet naponta gyakorolta, a többi gyülekezet hetente, az egyháztörténelem folyamán pedig a legtöbb keresztyén felekezet jóval ritkábban. Ennek fényében nem kell szentségtörésnek tekintenünk, ha jelenleg ezt nem tudjuk havi rendszerességgel gyakorolni. Félő, nehogy azok vétkezzenek az Úr teste ellen, akik a helyi gyülekezet, azaz az Úr teste megbecsülése nélkül járulnak úrvacsorához, (ahogy azt a korinthusiak tették). Bármikor is kerüljön tehát sor az úrvacsorára – és adja az Úr, hogy ez mihamarabb bekövetkezzen! – a lényeg az, hogy azt úgy tegyük, hogy ne ítéletet együnk és igyunk magunknak, hanem becsüljük meg az Úr testét.

2). Mivel az úrvacsora alkalmával kézzelfogható módon „átadják” és „átveszik” a kenyeret és a poharat, ezért az nem gyakorolható virtuális módon. „Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek, ez az én testem.” (Máté 26:26). Világos, hogy Jézus ténylegesen „átadta” a kenyeret és a poharat a tanítványoknak, azok pedig azt konkrétan „átvették”. Ezért nem tekintjük az Ige szerint célszerűnek, hogy bárki képernyőn keresztül, virtuális módon ajánlja fel a jegyeket a nézőknek, a háznép tagjai közül pedig valaki (pl. a családfő) erre a felszólításra – vagy saját kezdeményezéséből – otthon oszszon úrvacsorát a családtagoknak. Mivel az úrvacsorázás a gyülekezettel való egység kifejezése is, ezért azt nem lehet látatlanban tenni (itt úgy a közösségvállalás, mint az elkülönülés egyaránt fontos). Ez fölvetne olyan kérdést is, hogy mit tegyen az, aki egyedüli hívőként él a

csalásban? Ossza ki magának az úrvacsorát? Nem gondoljuk, hogy ez helyes lenne, mint ahogy saját magunk bemerítése is helytelen lenne. Az újszövetségi családok valószínűleg nem a saját házukban járultak úrvacsorához, hisz a család nem tekinthető gyülekezetnek. Inkább egy tágasabb méretű háznál gyűlhetett össze több család (ApCsel 2:46; 12,12; Róma 16:3–5) és az előljárók vezetésével és felvigyázásával törhettek kenyeret.

3). Mivel az úrvacsorához való járulás a tagok összegyülekezése alkalmával történik, ezért azt nem gyakorolhatják magukban az otthon maradt családtagok. Az Újszövetség tanítása szerint az úrvacsora a gyülekezeti alkalom része, ami a világból kihívottak és a Jézus nevében összegyűlték között történik. Ez Troásban a következő módon történt: „A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlve a kenyér megszegésére, Pál prédikál vala nekik...” (ApCsel 20:7). A korinthusi hívőknek is arról ír Pál apostol, hogy ők először találkoznak, és csak azután törnek kenyeret: „Mikor tehát egybegyűltök egyazon helyre...” (1Kor 11:20). Később ismét hangsúlyozza: „Azért atyámfiai, mikor egybegyűltök az evésre, egymást megvárjátok.” (1Kor 11:33). Nyilvánvaló, hogy Pál apostolnak ez a felszólítása csak úgy nyer értelmet, ha a kenyeret nem otthon törjük meg magunkban, hanem először összegyülekezünk egy adott helyen (1Kor 11:20), és úgy járulunk közösen az Úr asztalához (1Kor 11:33). Kinek-kinek a saját háza arra való, hogy étkezzen benne, és nem arra, hogy ott úrvacsora is legyen (1Kor 11:22,34). Az összegyülekezés és a találkozás tehát nem mellékes, hanem lényeges része a kenyértörésnek. Az is megfontolandó, hogy miközben az úrvacsora közbeni önvizsgálatra egyénekenként vagyunk felszólítva, a kenyértörés mindig többszám-ban van említve, sosem egyes számban.

Mindezeket elmondva még számos kérdés fölvetődik, amelyek között megemlíthetjük a következőket.

A fentiek fényében mennyire volt helyes eddig az úgynevezett „betegúrvacsora”? Ha csak gyülekezeti istentisztelet keretén belül járulunk az Úr asztalához, akkor miért vitt

a lelkipásztor betegágyhoz kötött hívőknek is úrvacsorát? Válasz: elismerjük, hogy a betegúrvacsorára sehol sem találunk példát az Újszövetségben és az ilyen úrvacsorázási módszer nem pótolhatja azt a közösségi mozzanatot, amelyre hivatott. Egyháztörténelmi szempontból azonban ez mégsem egy újkeletű dolog, mert a beteg kérésére régtől fogva szinte minden keresztyén felekezet kiszolgáltatja az úrvacsorát. Mi baptisták azonban mégsem ajánljuk ezt felettébb, még ha nem is ellenezzük ki-mondottan. De ha mégis megtörténik, akkor az a gyülekezetet képviselő avatott szolgálattevők által történik, ami azért más, mint a felvigyázás nélkül történő úrvacsorázás járvány idején (vö. Jak 5:13-16).

Miért nem lehet a páska bárányhoz hasonlóan az úrvacsorát is családonként venni magunkhoz? Azért, mert a páska bárány nem kapcsolódik közvetlenül az úrvacsorához, hanem csak Krisztushoz, és azért, mert miközben a páska bárányát családonként fogyasztották a zsidók, addig az újszövetségi hívők a kenyértörést gyülekezetenként gyakorolták. Azt is megfigyelhetjük, hogy Jézus sem a saját biológiai családjával fogyasztotta el az utolsó páska vacsorát, hanem az ő lelki családjával, a tanítványokkal (Mt 27:17-30).

Miért csak avatott személy oszthat úrvacsorát? Nem teheti meg azt a család papja is? Válasz: a Biblia szerint nincs olyan, hogy „család papja”, mert Krisztus főpapsága alatt mi egyetemes papságban hiszünk (1Pt 2:5-9). A családfő nem papja, hanem feje a feleségének és tekintéllyel bíró apja a gyerekeknek. Bár az egyháztörténelem folyamán megtörtént a baptista (és az anabaptista) mozgalom kezdetén, hogy olyan személy szolgáltatta ki a jegyeket (a bemeztést), aki nem volt felavatva, ez egyedi eset volt. A mostani helyzet nem hasonlítható ahhoz. Az asztalok körüli forgolódáshoz is külön férfiakat bíztak meg (ApCsel 6:1-7). Meggyőződésünk szerint – más felekezetekhez hasonlóan – a jegyeket megbízott gyülekezeti elöljárók szolgáltatták ki (Alapszabályzat 20. cikkely).

Az etióp komornyik vajon nem úrvacsorázott egymagában otthon? Az üldözött keresztyének nem úrvacsoráztak-e egyedi módon a börtönben? Nem tudjuk pontosan, hogy a szerezsen komornyik úrvacsorázott-e egyedül, vagy sem. Az üldözött keresztyéneket illetően pedig nekünk az ő bátor hitüket kell inkább követnünk, mintsem sajátos gyakorlatukat (bár a börtönben való kenyértörésük felett mégsem törünk pálcát).

Mi lesz, ha sokáig tart a kijárási korlátozás: akkor is kitartunk a mostani meggyőződésünk mellett? Vagy mi lesz, ha csak részben engedik majd meg a találkozást: akkor szabad lesz úrvacsorában részesülnünk a gyülekezet avatott képviselői által a saját otthonainkban? Válasz: nekünk nem annak fényében kell most döntenünk, hogy két hónap múlva vajon összegyűlhetünk-e istentiszteletra és

kenyértörésre, vagy sem. Következésképp, az avatott szolgálattevők által történő – a betegeknek osztott úrvacsorához hasonló – házi kenyértörésről nem kell most rendelkezünk. Ezt is, a jövőt is, az Úrra bízunk.

Bár úgy vagyunk meggyőződve, hogy mindezek tekintetében jó lelkiismeretünk van, hisszük, hogy akik más-ként gondolkodnak az úrvacsora felől, azok is tiszta szívvel akarják szolgálni az Urat. Mindezek fényében azt ajánljuk szeretettel a gyülekezeteknek, fogjunk össze bőjtben és imában, hogy az Úr hozza el számunkra a megújulás és az ébredés idejét és szabadítson meg bennünket a koronavírustól. Könyörögjünk, hogy mihamarabb tudjunk összegyűlni az Úr imáadására, az Ige tanulmányozására, egymás építésére, és a közösség ápolására (úrvacsorában is). Addig pedig, amíg ez bekövetkezik, hallgassunk online igehirdetéseket és így épüljünk a mi igaz hitünkben.

Testvéri szeretettel az Úr Jézusban,
a Szövetség elnökségének képviselőjében,
Borzási Pál főtitkár

Úrvacsora

Megtöretett test
Bor és kenyér
Kicsorduló vér
Csuklóba vert szegek
Visszhang feszítdegek
Csattanó korbácsok
Kiserkenő vér
Bor és kenyér
Eltorzult arc
Megtöretett test
Szomjazó kiáltás
Bor és kenyér
Kicsorduló vér
Elhagyott Fiú
Megtöretett test
Megbocsátó fohász
Ziháló tüdő
Kicsorduló vér
Bor és kenyér
Test mely megtöretett
Értem és érted

Dobos Péter, Debrecen

„Méltóságteljesen élni és megöregedni”

NŐTESTVÉREK

– Női csendesnapot tartottunk Lupényban

2020. március 7-én, szombaton, ismét női csendesnapot tarthattunk a lupényi baptista gyülekezetben. Akárcsak az előző években, most is sokan eljöttek a városból, sőt még Petroszényből és Vulkánból is voltak résztvevők. Az alkalmat Bálint Pál ny. lp. nyitotta meg imával, Tóth Róbert körzeti lp. pedig a Péld 31:30-ik versével köszöntötte az egybegyűlteket. Borzasi Gyöngyi a Zsolt 118:26-ik versével üdvözölte a testvérnőket.

Ezután különböző építő szolgálatok hangzottak el: Tóth Edit üzenetében elmondta, hogy számára a méltóságteljes élet forrása a Jézussal való személyes kapcsolatból ered, Isten méltósággal teli életet ajándékoz mindazok számára, akik befogadják Őt, királyi gyermekké, Isten gyermekévé válhatnak. Ez egy csodálatos kiváltság, de ugyanakkor felelősség is. Szécsi Mária, a lupényi református gyülekezet női körének vezetője részéről hangzott el egy vers. Antal Amália, a lupényi RMDSZ női szövetségének vezetője bátorította az egybegyűlteket, hogy méltósággal végezzék a rájuk bízott feladatokat, szép értékeket hagyva az utókornak. Kutasi Veronika tanárnő, a petroszényi „Kandilla” egyesület részéről köszöntötte a testvérnőket a 133. Zsoltár verseivel, és Túrmezei Erzsébet „A legnagyobb művészet” című versével zárta jókívánságát. Mátyus Éva tanárnő egy elmélkedést olvasott fel a „Forrás fakad a pusztaságban” című könyvből.

A köszöntések után Bálint Pálné Ibolya testvérnő tanítását hallgathattuk meg a „Méltóságteljesen élni és megöregedni” témában, a Péld 31:25; Tit 2:7 alapján. Az előadás első felében testvérnőnk arra próbált meg válaszolni, hogy mit jelent *méltóságteljesen élni*. Szó volt a *méltóság* kifejezés jelentéséről a mindennapi használatban, megfigyeltük bibliai szóösszetételekben, összefüggésekben. Elhangzott, mit jelent Istenhez, illetve emberhez méltóan élni. A méltóság annak tudatát is jelenti, hogy kik vagyunk. A méltóság az ember külsején is meglátszik, „kiül az arcra”. Az Istenhez méltó élet meghatározza egész életünket, sőt az emberekhez való viszonyulásunkat is. Az előadás második felében a *méltóságteljes megöregedésről* hallhattunk. Aki nem hal meg fiatalon, az megöregszik. Mindenki. De méltóságteljesen megöregedni választás, döntés, tanulási folyamat. Megfigyelhető, hogy az öregedés kérdése sokakat félelemmel tölt el, egyet jelent számukra a testi és szellemi hanyatlással, vagy azzal, hogy tehetetlenül kell majd egy otthonban

szenvetelniük. Ha az izmok elgyengülnek, ez nem kell feltétlenül azt jelentse, hogy a belső ember is veszít szilárdságából. Az ember gyengesége tudatában még inkább az Úrra hagyatkozik.

Az időskori gondoknál említette az előadó a *nyugdíjas kort*. Fontos harcolni az ellen az elképzelés ellen, miszerint az időskor zsákutca. Életének ebben a szakaszában is szüksége van az embernek olyan feladatra, ami kitölti és kihívás elé állítja.

Az időskori gondoknál ott lehet az *üresség és értelmetlenség* érzése is. Minél idősebbek leszünk, annál inkább úgy tűnik, mintha az idő gyorsabban repülne. Tudatára ébredünk véges voltunknak. Testi erőnk fogyatkozik, hamarabb elfáradunk. Ami korábban ösztönzést jelentett és beteljesedést ígért, veszít jelentőségéből. Aki mulandó dolgokra alapozott – karrier, siker, szórakozás vagy pénz –, most ürességet érez, és szenved léte értelmetlensége miatt. Hiányzik a mozgatórugó. Az ebbe az életszakaszba való belépés esély arra, hogy megvizsgáljuk életcéljainkat és igazodjunk ahhoz, ami örökkévaló értékkel bír. Elfogadásra és támaszra csakis a Krisztussal való bensőséges közösségben lelünk, Aki maga az élet. Az időnket kölcsönbe kapjuk Teremtőnktől. Azért adta nekünk, hogy az Ő akarata szerint éljünk vele. Csak akkor lesz „beteljesedett” idő, ha az az örökkévalóságba torkollik.

Az időskori gondokat meghatározzák a *múlt képei, emlékeink*. A visszatekintésnek megvan a jó, de a rossz és veszélyes oldala is. Aki az életét Istennel élte le, az ámulva és hálásan fedezi fel az Ő nyomait. Létezik azonban rossz fajta hátra tekintés is, nevezetesen akkor, ha nem tudunk elengedni dolgokat, ha nem tudunk megbocsátani.

Végül az időskor lehetőségeiről is szó volt: most végre van az embernek ideje mélyrehatóan foglalkozni Isten Igéjével, lehetőség van a mélyebb imaéletre is. Aztán a testileg jó erőben lévő idősek értékes segítséget nyújthatnak a náluk korosabb, beteg vagy legyengült lelki testvéreknek. Az idősebb nők tehermentesíthetik a fiatal anyukákat azzal, hogy időről időre vigyáznak a gyermekeikre, vagy átadják nekik nevelésbeli tapasztalataikat. Lehet kapcsolatokat is ápolni. Mindnyájunknak szükségünk van kapcsolatokra. Mozduljunk ki a négy fal közül!

Befejezésül Pap Ferenc tv. imádkozott, majd szeretetvendégségben is részesülhettek a jelenlévő testvérnők. Minden áldásért az Istené legyen a dicsőség!

Tóth Edit, Vajdahunyad

Isten kegyelme füves legelőn és halálárnyékban is ugyanaz

Bíró Zoltán, aki Nagyváradon született és lelkipásztorként szolgált Szilágysámszonban és Feketegyarmaton, jelenleg Angliában él családjával, ahol doktori tanulmányokat végez és az Eynsham-i Baptista Gyülekezet lelkipásztora. Mint tudjuk, a szigetországbán sok embert megfertőzött a koronavírus. Ezek közt volt testvérünk és családja is. Ezzel kapcsolatos élményeiről Szilágyi László, a Szeretet volt felelős szerkesztője kérdezte.

Szilágyi László: Hogy vagy, hogy érzed magad?

Bíró Zoltán: Három héttel az első tünetek után már sokkal jobban érzem magam, és már kisebb sétára is kimegyek.

Sz. L.: Milyen tüneteket éreztél kezdetben?

B. Z.: Folyó év március 21-én szombaton este éreztem, hogy hőemelkedésem van. Ekkor még nem gondoltam, hogy a koronavírus okozza a lázat, de engedelmességgel a törvényeknek a családunk elzárkózott a külvilágtól. A következő három napot kábaság és fáradtság jellemezte. A negyedik napon váltott a tünetcsokor és a láz mellé csatlakozott izom, ízületi fájdalom és migrénés fejfájás, ami ugyancsak három napig tartott. Számomra ez volt a legnehezebb időszak, mivel a fájdalom miatt nem tudtam nyugodtan pihenni. Március 28-án végre alábbhagyott a fájdalom, de még két napig a szívverésem percenként 100 körül volt. Március 30-án éreztem először, hogy javulok, de még egy hétig nagyon gyenge voltam.

Sz. L.: Milyen tüneteket éreztél kezdetben?

B. Z.: Feleségem, Márta, esetében a betegség lefolyása

egészen más volt és hosszabb ideig tartott. Egy-két napig volt hőemelkedése majd jobban érezte magát, aztán elkezdett köhögni (ami az én esetemben nem volt jellemző), beállt az izomfájás, majd megint jobban érezte magát. Aztán jött a légszomj és a fejfájás. A betegség lefolyása az ő esetébe 12 nap volt és erőteljesebben megrongálta a tüdő nyálkahártyáját. Mártát sem kellett kórházban kezelni és három héttel az első tünetek után már ő is jobban érzi magát, de még nem volt kint sétálni és hamar elfárad.

Hála Istennek a gyermekeink gyorsan legyőzték a vírust, minimális tünetekkel. Egy két napig köhögtek és kicsit fáradtabbak voltak, így míg mi mindketten gyengéledtünk, ők példásan kivették a részüket a házimunkából és gondoskodtak rólunk.

Sz. L.: Voltak-e megelőző óvintézkedéseitek?

B. Z.: Mi Anglia teljes lezárása előtt betegedtünk meg. Vasárnapra még megnyitottuk az imaházat egyéni imádkozásra, de ezen az alkalmon már nem tudtunk részt venni. Ekkor még a hivatalos óvintézkedés csak az alapos és gyakori kézmosásra korlátozódott.

Sz. L.: Otthon vagy kórházban történt a kezelés?

B. Z.: Amikor a 6-ik napon felhívtuk a koronavírus segélyvonalat, kedvesen „megnyugtattak”, hogy nekünk csak enyhe tüneteink vannak, és még nem szükséges kórházi kezelés, ha viszont három napon belül nem áll be javulás, akkor hívjuk fel őket újból.

Sz. L.: Meddig tarthat a felépülés?

B. Z.: Mivel a vírusok a szervezet sejtjeit belülről támadják meg, védőoltás hiányában a koronavírus az immunrendszer ön maga kell legyőzze. Egy erős immunrendszer képes legyőzni a vírust egy hét alatt. Ez idő alatt a tüdő nyálkahártya nem károsodik olyan mértékben, hogy az egyén kórházi ellátásra szoruljon. Ilyen esetben a teljes felépülés kb. 3 hét. Ha viszont a szervezet nem képes legyőzni a koronavírus 10-12 napon belül, akkor a tüdőben olyan mértékű károsodás keletkezhet, hogy a kórházi kezelés elkerülhetetlen. Ebben az esetben a teljes felépülés akár hónapokig is eltarthat.

Sz. L.: Hogy van a családot és a lelki közösséged?

B. Z.: Mint fennebb mondtam, hála Istennek, gyermekeink viszonylag könnyen legyőzték a vírust, minimális tünetekkel. A gyülekezetünkben számos személynek voltak koronavírus jellegű tünetei, de Isten kegyelmének köszönhetően ezideig csak egy személy került kórházba, de már őt is hazaengedték.

Gyülekezeti közösségünk életében a társadalmi távolságtartás okozta magányosság áthidalása a legnagyobb

kihívás. Isten kegyelméből egy olyan korban élünk amikor a kommunikáció különféle módja valamelyest képes pótolni a személyes beszélgetéseket, de a valós együttlét meghittségét semmi sem tudja teljesen pótolni, még egy interaktív Zoom-istentisztelet sem. Ahogy Patrik fiunk mondta, „online beszéli a barátaimmal nem tűnik valós-nak, mivel egy mikrofonhoz beszélek”.

Sz. L.: Nagyhéten, a húsvétra készülve, milyen gondolatok foglalkoztatnak?

B. Z.: Isten kegyelme sokféle formában nyilvánul meg életünk során. Van, hogy a „füves legelőkön” halmoz el lelki és fizikai ajándékokkal, de van úgy is, hogy „a halál árnyéka völgye” okozta krízishelyzetben ajánlja fel szerető oltalmát. Az elmúlt időszakban családjunk Isten kegyelmének ez utóbbi módját tapasztalta meg, ezért az idén a nagyhét eseményeit a jelen krízis tükrében tanulmányoztam és rádöbentem, hogy a nagyhét még Jézus számára is egy komoly krízishelyzet volt.

A virágvasárnapi események kapcsán a tanítványokkal együtt ráébredtem, hogy Isten aktívan jelen van a krízishelyzetekben (Lk 19:27), a templom megtisztítása pedig arra mutatott rá, hogy különböző személyek másképpen viselkednek egy-egy krízishelyzetben. Például a nép „csüngött” Jézus szavain (Lk 19:48), amíg a nép vezetői egyesültek, hogy végezzenek vele. Ezt a hozzáállást Jézus elfogadta, de a Farizeusok határozatlan (és gerinctelen) magatartását felháborítónak találta (Lk 20:5-7), mivel krízishelyzetben a bizonytalanság a legveszélyesebb viselkedésmód. Jézus összetűzése a törvénytudókkal viszont arra is rámutatott, hogy a krízishelyzetek kihozzák az emberből úgy a legjobbat, mint a legrosszabbat (Lk 20:47), de csak azt hozhatják ki, ami előzőleg a szívünkben elszaporodott (Lk 21:4). Ezért az utolsó vacsora alkalmával Jézus különösen rámutat arra, hogy az Isten országa kölcsönös szolgálatra, önmegtagadásra és nem önmegvalósításra épül (Lk 22:27). Ezt Péter fájdalmasan tanulta meg Nagypéntek hajnalán, amikor rádöbent, hogy krízishelyzetekben nem mi vagyunk a kormánykeréknél, hanem Isten (Lk 22:62).

Ezekben a különleges időkben húsvét ünnepe rámutat arra, hogy bizonyos krízishelyzetek képesek alapvetően megváltoztatni az életünket és lehetséges, hogy az élet soha nem tér vissza a korábban megszokott kerékvágásba. Számomra az idejű húsvét üzenete az, hogy ideje keresni és észrevenni a feltámadott Krisztust a rendhagyó és szokatlan helyeken, helyzetekben, elvégre Jézus már nincs a megszokott helyen (a sírban), hanem feltámadott (Lk 24:5).

Sz. L.: Köszönjük szépen.

FELVÉTELIZZ A TEOLÓGIÁRA!

A **BTA** felvételit hirdet a 2020/2021-es egyetemi évre a következő szakokon:

■ **lelkipásztori szak – alapképzés (BA- licenciátus diploma).**

A más igei szolgálatra készülő a **hitoktatói képzési irányt** választhatják, erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nő tagjai.

A képzés a lelkipásztori szakon 8 félév (ez érvényes a hitoktatói képzési irányra is).

■ **Kántor szak – alapképzés (BA- licenciátus diploma).** Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nő tagjai. A képzés 6 félévig tart.

Szintén a 2020/2021-es egyetemi évre hirdetünk felvételit **mesterképzésre (MA), a baptista teológia tagozaton** azon érdeklődők számára, akik nem teológiából, hanem más szakterületeken szereztek licenciátus diplomát (pl. bölcsészkar, közgazdaság, mérnöki, orvosi stb.) Várjuk olyan férfiak vagy nők jelentkezését, akik a görög és héber nyelv mellett dogmatikai, biblikai- valamint gyakorlati teológiai képzés által hitben és ismeretben megerősödvé szeretnék szolgálni Krisztust és a gyülekezeteket.

A képzés 4 félévet ölel magába.

A **mesterképzésen** belül lehet jelentkezni **zenei specializációra** is. Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nő tagjai, akik rendelkeznek már licenciátus diplomával bármilyen szakterületen.

A képzés minden szakon magyar nyelven történik.

A jelentkezéshez szükséges feltételekről és iratokról részletes információ található Szövetségünk honlapján, a Teológia menü alatt: <http://www.rmbgysz.ro/teologia>

További információk végett érdeklődni lehet a nagyváradi Fakultatív Konzultációs Központ irodájánál: (e-mail: teologia@rmbgysz.ro, tel.: 0735-500 700)

Jelentkezési határidő: 2020. május 30.

Fazakas György & Giorgiov Adrián

Kedves testvérek!

Kovács Zsolt testvérnél továbbra is rendelhetők Bibliák, keresztyén könyvek, CD-k az alábbi elérhetőségeken: Tel: 0721 585 609; 0749 612 402, e-mail: zsolti.kovacs@gmail.com

A KCA Bibliaiskola évfárá istentisztelete

2020. március 7-én került sor a KCA Bibliaiskola évfárá istentiszteletére az Érmihályfalvai Roma Gyülekezetben. Jelen voltak három évfolyam tanulói és legtöbbjük feleségei is. Az istentisztelet hálaadó jelleget öltött, amikor megköszöntük mindazt, amit Isten a tanulók lelki világában és életében végzett az elmúlt években.

A bibliaiskola négy „évig” tart. Valójában az oktatás és a képzés a téli hónapokra korlátozódik, amikor a roma testvérek többsége itthon tartózkodik és nem külföldön vállal munkát. Egy évfolyam – a szilágypéri csoport – már a tavaly befejezte a programot. Az ebbe a csoportba tartozó testvérek az elmúlt évben a végzős szolgálati projektjükön dolgoztak, aminek a befejezése jelzi igazából az oktatási program elvégzését. A szolgálati projekt segítségével gyakorolják és mélyítik el azokat a szolgálatokat, amiket az iskola programjának négy éve alatt megtanultak, elsajátítottak. A következő szolgálati típusokat lehet gyakorolni: szolgálat jócselekedetekkel, biznyságtérvő szolgálat, igeszolgálat, ima-közösség szervezése és működtetése, gyülekezetplántáló házicsoport kezdeményezése és működtetése.

Az idei évfárá különleges alkalom volt abban is, hogy idén is két évfolyam fejezte be a tanulmányokat: az ákosi csoport és a mihályfalvai csoport. Ez újabb huszonöt testvért jelent. A nagyváradi csoport, amely most a harmadik évet fejezte be, majd ősszel kezd el a negyedik évet.

Az évfárá istentisztelet az öröm és a hálaadás légkörében zajlott, amikor Isten ígéje előtt is komolyan megálltunk. Kőszegi Dániel hirdette Isten ígét az Úrnak való teljes oda-
szánásra és a lelkiélethez és a lelki munkához való komoly hozzáállásra sürgetve. A tanuló testvéreknek lehetőségük volt biznyságot tenni, és örömmel adtak hálát a felkészülés lehetőségéért, valamint azért ahogyan az Úr megváltoztatta az életüket és hozzáállásukat. Igazi ünnepünk volt. Istené legyen a dicsőség! (Kovács József)

Ünnepi női kör Avasúvárosban

A szatmárnémeti női kör egy csoportjával és lelkipásztorunkkal, dr. Kovács József testvérral, 2020. március 8-án délután meglátogattuk avasúvárosi testvéreinket. Már néhány héttel korábban meghívtak az ottani női kör tagjai erre a közös ünneplésre, készültünk is a találkozóra, hisz testvéreinkkel szoros, meleg testvéri kapcsolatot ápolunk. A kőszegremetei testvérek is átjöttek Avasúvárosba együtt ünnepelni. Találkozónk témája: „...Mária a jobb részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.” (Lk 10:42) Lelkipásztorunk imájával kezdtük együttlétünket, majd Kovács Ágnes köszöntötte a résztvevőket és vezette az alkalmat.

Mindannyiunk öröme, özv. Bartha Istvánné, Ibolya testvérnő is eljöhett, gyengélkedései ellenére. Férje, Bartha István 20 évig szolgált lelkipásztorként a körzetben, 1970–1990 között, így gyakran megfordultak ebben a gyülekezetben. Biznyságtételében örömmel mondta el, hogy jó vá-

lasztás volt az Úr követése-szolgálat, a nehézségekkel együtt, és hogy most is így választana. A szatmárnémeti testvérnők közül többen megosztottak egy-egy átélést jó vagy kevésbé jó választásaikról. A döntésnek mindig következménye van. Nekünk, nőknek is, nap mint nap választanunk kell apróbb vagy nagyobb dolgokban. A szó, az idő, az elszalasztott alkalmak nem térnek vissza. Választásaink kihatnak a családtagokra is, nyomot hagynak gyermekeink életében, hangzott el több megvilágításban az üzenet. Egyik testvérnőnk a nagymamák szolgálatáról, választásairól beszélt. Fórumbeszélgetésen arról beszélgettünk, hogy mi alapján döntjük el, hogy mit választunk (lásd, Lót példáját), milyen tényezők befolyásolják választásainkat, mik az akadályok a Jézus lábainál való elcsendesedésben?

Lelkipásztorunk rövid igei üzenete következett, megfelelő útravalóul az elkövetkező hetekre, a járvány idejére. Akkor még nem tudtuk, hogy az lesz egyelőre az utolsó vasárnap, amelyet testvérekkel együtt tölthetünk, s hogy egy olyan időszak következik, amikor heteket (ha nem hónapokat?) töltünk majd otthon. Pedig ezekben a napokban is kihívás a mártai szolgálat mellett a jobb részre is időt szánni. Szeretvendégséggel fejeztük be együttlétünket.

Özv. Vékás Erzsébet

Friss hírek Dumitriuéktól

– Hajni és Mihai hír- és imalevele – 1/2020 (részlet)

„A téli ünnepek alatti és utáni vakációban töltött pihenés és az azalatt gyűjtött energia nélkülözhetetlen volt mindazon dolgok megéléséhez, amik ezután következtek. Január 18 és 31 között, a Lae városában hagyományosan megszervezett fordítói műhelymunkában vettünk részt, ahol folytatódott a papeda Újszövetség revideálása. Hálát adunk az Úrnak, hogy a revideálási bizottság mind az 5 tagja jelen volt.

Innen egyenesen Buloloba mentünk, ahol megtartottuk az idei első bibliatanulmányozó kurzust február 10–14 között, Mózes első könyvéből. 8 figyelmes és aktív résztvevőnk volt, legtöbbjük a Denglu-i alapembereink közül, de egy új ember is jött, egy olyan faluból, ahonnan még nem volt eddig senki. Öröm volt látni, hogy egyesek egyre könnyebben sajátítják el az információkat, fejlődik a szövegelemzési képességük, és kezdik megérteni a Biblia különböző részei közti összefüggéseket.

Sajnos a gonosz sem maradt tétlen. A tanulmányt megelőző napon nagy esőzés volt, amely kísértésként hatott a helyiekre, mert ilyenkor a helyi folyó az aranybánya környékéről aranyat hord, ezért kicsi és nagy egyaránt ezt a kincset keresi. Két nap után emiatt fel is kellett függesztenünk a tanulmányt. Fájt a szívünk látni, hogy az embereket jobban érdekelte az arany keresése. Bízunk benne, **hogy ez a krízishelyzet figyelmeztetés lesz mindenki számára, hogy ha elmulasztunk bizonyos lehetőségeket, megtörténhet, hogy azok soha nem térnek vissza, ezért érdemes a valóban értékes dolgokba fektetni.**

Régóta vártuk, hogy Dengluba érkezünk. Készítettük az anyagokat, vásárolgattunk, még március 19-én is, amikor a koronavírus eljutott hozzánk is. Addig az estéig az egész vírusörület távolinak tűnt (bár az otthoniak miatt aggódtunk mi is), de attól kezdve, egy időre, rémálommá vált. Nagyon nehéz és felelősségteljes döntéseket kellett meghoznunk, mialatt a dolgok napról-napra, óráról-órára változtak. Átlag feletti fizikai és szellemi erőfeszítést igényelt, de hisszük, hogy most már jobb következik. Mikor az első COVID-19 fertőzöttet igazolták Pápua Új Guineában (PÜG), azonnal bevezették a szükségállapotot két hétre, amely magába foglalta a belső közlekedés korlátozását és a szociális izolációt, (valami hasonlót ahhoz, ami otthon van), hogy elkerüljék a vírus elterjedését, s amelyről hisszük, hogy bölcs döntés volt a kormány részéről.

Pár nappal azelőtt, csütörtök este a helyi szervezetünk, a más országokban tapasztaltak alapján arra az elhatározásra jutott, hogy felkéri misszió-munkásaikat, hogy pár órán/napon belül döntsék el, hogy visszamennek-e hazáikba vagy a missziós központba, Ukarumpába utaznak, amelyet – emberi számítások szerint – elképzelhető, hogy 3-tól akár 6 hónapig nem hagyhatnak el. Hajni édesapjának az állapota miatt, aki egyre betegbb és gyengébb (egy daganatot is találtak a tüdején decemberben), és mivel a megkorlátozások miatt úgysem tudnánk közvetlenül dolgozni a helyiekkel ebben az időszakban, úgy döntöttünk, hogy hazamegyünk. Egy nap leforgása alatt kellett döntenünk, minden információt összeszednünk (nyitottak-e a határok, karanténba helyeznek-e vagy sem, és ha igen, hol, ho-

gyan utazhatunk majd tovább Bukarestből, ha továbbengednek, hol fogunk lakni, stb). Szombaton, miután megvettük a jegyeket, és nagyjából összepakoltuk csomagjainkat, délután megtudtuk, hogy a szingapúri reptér, amin keresztül haza utazhattunk volna, a vírus miatt bezárta kapuit az idegenek előtt. Ugyanazon a napon jelentették be az első fertőzöttet PÜG-ban. Nagyon lehangozóak voltak ezek a hírek, de vettünk egy mély levegőt, és tovább léptünk. Vasárnap a szervezet értesített, hogy legyünk készen hétfő délelőttre, mert jönnek értünk a szervezet repülőgépével, hogy a központba vigyenek. Hétfő reggel, miután két napig pakoltunk, megtudtuk, hogy nem tudnak értünk jönni. Azon a napon, március 23-án volt a 7. házassági évfordulónk. Arra számítottunk, hogy egy különleges nap lesz, amelyen lecsendesedünk, és egymásra hangolódva örülünk majd az Úrban a szolgálatban együtt töltött hét évért.

Volt öt percünk, hogy magunkhoz térjünk a sokból, és Hajni letörölje könnyeit, mert az Úr küldött pár papeda barátot a kurzus résztvevői közül, akik eredetileg azért jöttek, hogy búcsút vegyenek tőlünk. Magunkkal „húztuk” őket az üzletig, ahol vettünk egy extra gázpalackot, ők pedig segítettek azt a házhoz vinni. Ezalatt Hajni elment a másik üzletig, és bevásárolt amit tudott és ami eszébe jutott, hogy szükséges lehet, ha esetlegesen hónapokig nem fogunk tudni elutazni onnan, és a piac s az üzletek bezárnak. Láttva, hogy a járvány még a fejlett országokat is megbénította, nem tudtuk, mire számítsunk. Mi emberileg megtettük a magunk részét.

Azóta izolációban vagyunk. **Volt több kezdeményezés a helyi szervezetünk részéről, hogy elhozzanak minket Bulolóból a missziós központba, és végre április 9-én sikerült is, de kellett kapjanak az államtól egy különleges jóváhagyást, hogy felvehessenek minket. Jó most itt lenni, találkozni a románokkal és más barátainkkal, még ha csak két méter távolságból is. Az Urat áldjuk ezért is!**

Az elmúlt két-három hétben igyekeztünk lecsendesedni (bár volt tennivaló és változás bőven), hogy az Úr akaratát keressük, és hogy lássuk, mi az, amiben Ő változtatni akar minket ezeken a nehézségeken keresztül is. Igaz, nem könnyű lecsendesedni, amikor halljuk, hogy családjaink, testvéreink az Úrban miken mennek keresztül, de bátorítjuk magunkat az Úr Igéjén keresztül. Ezért is tanultuk meg a 46. Zsoltár 1-2. versét: „Isten a mi

(folytatás a 14. oldalon)

NEM TÖKÉLETES GONDOLATOK A KERESZTYÉN TÖKÉLETESSÉGRŐL

Az utóbbi időben egyre többet gondolkodtam a megszentelődés és a keresztyének tökéletességének témakörén. Sok álláspont lát napvilágot a témában, egyre több módszerrel, magyarázattal és véglettel.

Egyfelől az ember szembe kerül egy törvényeskedő-tökéletes modellel, amelyen belül a keresztyén mindig szent, szeretetteljes, békéjét mindig megőrzi, nem hibázik, hacsak nem tudtán kívül, vagy túlságosan is odaadó és önfeláldozó. Másfelől pedig ott van egy szabados modell, amely nem igazán akar túlzott önmegtartóztatást alkalmazni az életére, mert Krisztusban való szabadságát nem kívánja feladni, másrészt pedig túlhangsúlyozza a kegyelem mindent elfedező voltát. Végletek ezek, s egy-szersmind sztereotípiák is. Olyan képzetek, amelyek ott élnek sokunk felfogásában, és így vagy úgy hatással vannak kegyességünkre és önmagunkkal kapcsolatos meg-látásainkra, arra, hogy hogyan látjuk magunkat mint ke-resztyének. Nem kívánok most ezekről teológiai érteke-zést tartani, inkább csak egyensúlyt próbálok találni a végletek között. Erre az elmélkedésre hívok mindenkit.

Úgy gondolom, hogy mifelénk inkább az első változat, a tökéletes keresztyén modellje az elterjedtebb. Gyakran hallani olyan kijelentéseket, hogy: „Egy hívő ember nem gondolkodik így!” „Egy igazi hívőnek nincsenek ilyen ér-zései!” „Egy megtért embernek ez meg sem fordul a fejé-ben.” Az egész onnan ered, hogy él a gondolkodásmó-dunkban egy elképzelés a tökéletes keresztyénről, aki in-dulataiban, vágyaiban, érzéseiben és megnyilvánulásai-ban tökéletes, más szóval feddhetetlen. Ezt nevezhetjük wesley-i örökségnek is, mivel ő volt a keresztyén tökéle-tesség tanának legismertebb képviselője. Számára ez „azt jelenti, hogy teljes szívünk-ből, elménk-ből, lelkünk-ből és erőnk-ből szeretjük Istent. Ez azt is magában foglalja, hogy nem marad a lélekben rossz hozzáállás, ami ellen-téses volna a szeretettel; és hogy minden gondolatunkat, szavunkat és cselekedetünket a tiszta szeretet irányítja.”

(John Wesley: A keresztyén tökéletesség világos leírása). Emellett, Wesley szerint a tökéletessé vált hívő még té-vedhet és hibázhat, kísértései is lehetnek, de már nem követ el bűnt, mivel minden cselekedetét a teljes szeretet és Isten dicsőségének a keresése irányítja. Világos tehát, hogy a tökéletes keresztyén ideálja sokunk számára, tud-va vagy tudatlanul, innen származik. Abból, hogy a célt felcseréltük az önazonossággal, a tökéletességet a ke-resztyéniséggel.

De még mielőtt ráhúznánk a vizes lepedőt Wesley-re, foglalkozzuk inkább az eredeti kérdéssel. Miért is fontos nekünk erről gondolkodni? Miért fontos helyre tenni azt, hogy milyen kép él bennünk az igazi keresztyénről?

Az első negatív hatása ennek az önképünk-nél van. Na-gyon sokáig szilárdan állt előttem is ez a példakép: az in-dulataiban, érzéseiben, gondolataiban és cselekedeteiben tökéletes keresztyén ideálja. Úgy gondoltam, hogy ezt el-érve leszek csak igazán keresztyén. Megtérésem előtt Is-ten elfogadásának és szeretetének kiérdemlését láttam ennek az ideálnak az elérésében, megtérésem után pedig a valós megtérés bizonyítékát. Sokszor voltak kétségek bennem az újjászületéssel kapcsolatban azért, mert nem láttam magamban ezt a fajta tökéletességet. Ezért mindig vártam egy újabb, egy nagyobb, egy mindent megváltoztató pillanatra. De végül ezt sem láttam járható útnak, mert láttam magam körül, hogy akik beszámoltak erről, végül maguk sem jutottak végérvényes változásra minden esetben. S úgy hiszem, nem vagyok az egyedüli személy, aki küszködött ilyen gondolatokkal.

Az egyik nagy probléma ezzel a sztereotípiával az, hogy ennek fényében kezdjük el lemérni magunkat és mindazt, amit Isten eddig elvégzett bennünk. S ha nem tudjuk megütni a mércét, akkor úgy gondoljuk, hogy minden, amit eddig tapasztaltunk Istennel, csak önáltatás és ha-zugság. Ilyenkor azonban megfedkezünk arról, hogy a tökéletesség hiánya nem feltétlenül a valóság hiánya, pont úgy, ahogy egy befejezetlen munka nem jelenti au-

tomatikusan a munkafolyamat hiányát is. Magyarán, ha még nem vagyok tökéletes, nem jelenti, hogy nem is indultam el a tökéletesedésben. Egyszerűen azt jelenti, hogy „aki elkezdte a jó munkát,” az még nem fejezte be, de ígéret van rá, hogy „elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” (Fil 1,6) Vajon hány lélek nyerne nagyobb békességet és nagyobb bizonyosságot üdvössége felől, ha nem lenne a fejében egy idealizált keresztyén sztereotípiája?

Egy másik negatív hatása a tökéletesség-felfogásnak az, hogy idővel feladjuk a tökéletes álmkép kergetését és beletörődünk a kudarcos helyzetünkbe. Úgy gondolom, abban sem vagyok egyedi eset, hogy idővel belefáradtam a perfekcionizmusba. Úgy éreztem, én sosem fogok eljutni a nagykorúságra, amit egy ilyesfajta tökéletesség jelentett nekem, hiábavaló erőlködés harcolni azért, hogy kiirtsak magamból minden bűnös gondolatot, vágyat, érzést, cselekedetet. Hiába törekszem igazi keresztyénnek lenni, mert sosem lehetek az. Ez is egy nagy teher volt számomra, míg fel nem ismertem azt, hogy az igaz nem attól igaz, hogy nem bukik el, hanem attól, hogy mindannyiszor feláll. S ez a felismerés még lelkesítőbb lett számomra abban az igazságban, hogy minden kudarcba fulladt küzdelem után Krisztus lett a megigazulásom hitre jutásomkor, s attól kezdve folyamatosan Ő lett meg-szentelődésem (1Kor 1:30).

Az a kérdés most, hogy ebben nekem van-e felelősségem? Minden bizonnyal! A Biblia világosan felszólít arra, hogy legyünk szentek, tökéletesek. Ám amíg ezt nem tudjuk Krisztus kegyelmi munkájának szemszögéből nézni, addig tehernek és lehetetlen feladatnak fogjuk érezni. S míg ezeken gondolkodom, felmerül bennem a kérdés: Vajon nincsenek körülöttünk olyan keresztyének, akik, noha megtértek, de ellaposodtak, megrekedtek a növekedésben, akik pont úgy jártak, mint én? Nincs-e olyan, aki ugyanúgy belefáradt egy sztereotípiá kergetésébe, amihez soha nem tud felnőni? Nincs, akinek csak arra lenne szüksége, hogy bátorítsuk, rámutatva Isten kegyelmére?

S talán éppen ebből fakad egy harmadik negatív hatás, hogy sok esetben nem akarjuk elismerni, hogy a hívő em-

ber sem tökéletes, és nem akarjuk feladni a tökéletesség sztereotípiát, elfogadva, hogy nekünk is vannak bukásaink. Pedig talán pont ez lehetne a megoldás nyitja. Beismerni a valóságot. Sokszor mondják, hogy a probléma beismerése fél gyógyulás. De miben is segítene ez nekünk? Néhány lehetséges válasz a teljesség igénye nélkül:

– Talán könnyebben el tudnánk fogadni a kegyelmet és az üdvösséget, ha nem kötnénk össze egy azonnali tökéletességgel.

– Nem adnánk fel olyan könnyen a harcot a bűnökkel, vágyakkal, kívánságokkal, indulatokkal és visszatérő bűnökkel szemben, ha látnánk, hogy nem vagyunk egyedül ezekkel a problémákkal. Ha nem volna olyan erős az az elgondolás, hogy az igazi keresztyén mentesült az ilyenektől. Talán könnyebben szabadulnánk ezektől, ha a látogat fenntartása helyett felvállalnánk a harcot.

– Könnyebben le is hajolnánk a nemtökéletesekhez, ha nem félnénk attól, hogy beismerjük: mi sem vagyunk tökéletesek. Jobb lenne az ő elítélésük helyett inkább megfogadni Pál apostol szavait: „Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtleneke gyengeségeit hordozzuk” (Róm 15:1). Talán könnyebben kérnének segítséget az elbukottak is, ha nem félnének attól, hogy csak ítékezésbe ütköznek, olyanok helyett, akik odaállnak melléjük a szabadulásért való harcban. Könnyebben lépünk együtt a közös megszentelődés útjára, mint egy test tagjai.

– Kevesebb disszonancia és ellentmondás lenne az életünk és bizonyágtételünk között, ha nem a tökéletes keresztyén látszatát próbálnánk fenntartani a nemhívők előtt, hanem előttük is beismernénk, hogy mi, hívők sem vagyunk tökéletesek, csak törekszünk új természetünknek megfelelően élni, hibáink és bukásaink ellenére.

Visszatérve Wesley-re, volt benne egy feltétlen vágy arra, hogy teljes lényéből, lelkéből, akaratából éljen Isten dicsőségére, osztatlan szívvel. Minden törekvése arra irányult, hogy elérje a nagykorúságot, a tökéletességet és szentséget. S ez nekünk is kötelességünk, hisz parancsot kaptunk rá a Biblia lapjain. Így hát a küzdelem feladása és az „ez van, senki sem tökéletes” mentalitás nem járható út. De a tökéletes keresztyén képzetét tűzzel-vassal fenntartani sem biztos, hogy célravezető. Mi lenne hát, ha Pál apostollal együtt mi is erre törekednénk: „Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” S ne feledjük, hogy ez a futás a Biblia egészét nézve inkább csapjáték, mintsem egyéni verseny.

† Özv. Péter (szül. Bartus) Zsuzsánna temetésére 2020. április 1-én került sor Varsolcon. Az utóbbi három évet Szilágysámszonban töltötte, Zsuzsika nevű leányánál, aki haláláig gondozta. Testvérnőnk az Úr hajnalban, családi éneklés közben 88

éves korában hívta haza március 30-án. Bár a koronavírus miatt a törvény szerint csak nyolc személy vehetett részt a temetésen a gyászoló család részéről, az alaphang mégis a békesség és a reménység volt. Isten vigasztaló igéjét Borzási Pál helyi lelképásztor hirdette a kápolnánál (4Móz 20:22-29) és a sírkertben is (Róm 5:1-5). A gyászoló család számára Urunk gazdag vigasztalását kívánjuk! (Borzási Pál lp.)

■ † Tóth Bálint testvért temettük Krasznán, február 27-én, 74 évesen. Testvérünk 1945. október 20-án született Szilágysámszonban, Tóth Dániel és Klára ötödik gyermekeként. Fiatalléveiben magával ragadta a világ, ám 1978-ban, 32 évesen, Isten kegyelme utolérte, és eldöntötte, hogy az Ő útját választja. Annak az évnek a szeptemberében be is merítkezett a krasznai baptista imaházban. Novemberben feleségül vette Boda Irmát, akivel 41 évet éltek együtt egészségben, betegségben, örömben és bajban. Házasságukat Isten 5 gyermekkel és 8 unokával áldotta meg. Nagy odaadással szolgált a gyülekezet fúvós- és énekkarában, szeretett énekelni. Gondolatait gyakran rímekbe szedte, verseit gyakran ő maga szavalta el. Ezelőtt 11 évvel szívinfarktust szenvedett, aminek következtében le kellett lassítania élettempóját. Öt évvel ezelőtt szívműtéten esett át és kénytelen volt visszavonulni a kemény fizikai munkától. Átértékelte az életét, és az Istennel való kapcsolata elmélyült. Ezután elkezdett még többet írni. Verseiben nagyon sokszor beszélt az elköltözésről, készült az Isten elé. Utolsó versében, melyet egy hónappal ezelőtt írt, ezt mondta: „Olyan jó e drága tudat, s az a kedves ének, / Mikor a nap végén a folyóhoz érek..., / Mikor minden hátra marad, Ő ott is velem lesz, / Átvezet a Jordán vizén, az ölébe vesz. // Egyelőre ez még titok, hogy mikor és hogy leszen, / Nékem annyi csak a dolgom, legyek erre készen.” Utolsó napjaiban, bár nem voltak fizikai tünetei, érezte, hogy mennie kell, s igyekezett felkészülni az útra. Február 22-én agyvérzést szenvedett és többé már nem tudott beszélni, de tekintetéből békesség és megnyugvás sugárzott. Február 27-én, 74 évesen szólította haza Teremtője. Váratlanul, de nem készületlenül érte a hívás. Fájdalommal, de békességgel, Isten akaratát elfogadva, a vizionálás bizonyosságával kísértük utolsó útjára. „Az igazak emlékezete áldott” (Péld 10:7). (Borzási István lp.)

Friss hírek Dumitriuékrol... (folytatás a 11. oldalról)

oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe.” Az Úr erősítsen mindnyájunkat ezeken az Igéken keresztül, de még inkább az egész Biblián keresztül, mert abban van a legjobb hír számunkra, akik hiszünk a mi Urunk, Jézus

Krisztus megmentő, megváltó erejében, a terhek közepette is, bármilyen nehezék is legyenek azok!

Imádkozzunk együtt, hogy tudjunk (mint egyének, s mint missziós szervezetek, gyülekezetek) lecsendesedni, és megérteni az Úr szándékát bennünk és körülöttünk ezek által a próbák által, és az emberi tervek megghiúsulása által is! Értsük meg, hogy életünk mely területein, milyen szervezeti és gyülekezeti szokásainkból van szükség megtérésre vagy változásra, és milyen lelki gyakorlatokban kell növekednünk, fejlődünk! Az Úr törje össze a megkövült szíveket, amelyek nem fogadták eddig az Úr munkáját (a pátap nép, családjaink, barátaink és gyülekezeteink körében)! Imádkozzanak értünk, védelemért a gonosz támadásaival szemben, szüleinek megtéréseért, különösen módon Hajni édesapjáért, hogy legyen készen, bármikor is szólítaná magához az Úr, és ha lehet azért, hogy még találkozassunk vele annak előtte! Ha az Úr jónak látja, segítsen a repülőjegy árának visszaigénylésében is!

Hálásak vagyunk kedves testvéreinkért, hogy kitartóan mellettünk állnak, és folyamatosan bátorítanak! Az Úr békessége és oltalma legyen mindannyiunkkal! Ámen!

ANYAGILAG TÁMOGATNI a következő módokon lehet a szolgálatunkat:

■ Személyesen a szervezet irodájánál: Oradea, Al.Peneş Curcanu, Nr.30, Bl.QB1, Sc.B, Ap.12

■ A szervezet bankszámláin keresztül: (Az utalásnál írják oda: „Pt. fam. Dumitriu”)

Asociația Wycliffe România (Tel.: 0774642146) Oradea
CIF 24990606

LEI RO24BTRL00501205N34078XX EUR

RO96BTRL00504205N34078XX USD

RO48BTRL00502205N34078XX

VAN HELYI POSTACÍMÜNK IS! Mihai and Hajni Dumitriu PO Box 1 (455) Ukarumpa EHP 444 Papua New Guinea.

Email címünk: mihai_dumitriu@wycliffe.ro

Te is vele voltál?

*Protekciónal bejutsz a főpap udvarára,
végig nézheted Krisztus vallatását
ahogy gúnyolják, köpködik, verik,
de tudd, egyszer megkérdezik:
te is vele voltál?*

*Melegedhetsz az idegen tűz körül,
eljátszhatod, közéjük tartozol,
s talán hisz is neked némelyik,
de tudd, egyszer megkérdezik:
te is vele voltál?*

*Letagadhatod a Gecsemáné kertét,
hogy karddal akartad megvédeni őt,
s reménykedhetsz, hogy talán elfeledik,
de tudd, egyszer megkérdezik:
te is vele voltál?*

*Gondolhatod, megúszta, nem rajta a sor,
nem téged ér, Krisztuson a korbács.
Ám szól a kakas, lassan reggeledik.
és lásd,
szemét rád szegezi:
s most látod, ki voltál.*

*Már menekülsz, válladat nyomja a bűnöd,
sarkadban lohol három „Nem ismerem!”
S nem halványul az önvád lelkedben.
De halld, szelíd szava rebben,
és újra megbocsát,
mert bánatot lát szívedben.*

Dobos Péter, Debrecen

A BIBLIA FÉNYÉBEN (31.)

Öngyilkosság

Mi vihet rá valakit arra, hogy eldobja magától az életet? Vannak biológiai okok, zátonyra futott kapcsolatok (Jób 19:2-3), érzelmi rövidzáratok (Jób 7:11-16), lelki csőd (karrierben, anyagiakban, élvezetekben), amelyek ide vezethetnek. A tizenéves transzgenderek több mint fele megkísérelt már öngyilkos lenni legalább egyszer. Legtöbb öngyilkosság ünnepek idején, és után történik. Mióta Hollandiában bevezették az euthanáziát (asszisztált öngyilkosság), naponta 16-an halnak meg orvosi segédlettel, akik közül hármat úgy ölnek meg, hogy sem őt, sem a hozzátartozóit nem kérdezték meg!

Van messianisztikus öngyilkosság: „mindenkinek az lesz jobb, ha meghalok”, bosszúálló öngyilkosság: „halálommal bosszút állok azon, aki megbántott”, nemes öngyilkosság: „halálommal megmentem a hírnevemet”, „kétségbeesett öngyilkosság: „a halál megváltás az elviselhetetlen szenvedésből”, önsajnáló öngyilkosság: „csak akkor fognak igazán szeretni és értékelni, ha már nem leszek”. Igazi életcél nélkül nehéz végigélni az életet!

Az öngyilkosság nem kerül a címlapra, hacsak nem valamilyen híresség dobta el az életét, ugyanis nehezen képzeljük el valakiről, aki gazdag és sikeres, hogy önként vetne véget az életének. Az Egészségügyi Világszervezet szerint 350 millió depressziós van, akik közül naponta 2000-en öngyilkosok lesznek. Hogy lehetne Jézus mintájára megoldást nyújtani a megkötözötteknek? Hogy lehetne elmondani, hogy értékesek, szeretetre méltóak, van remény és segítség az ő számukra is?

Az áldozatok 90%-ánál korábban mentális zavar volt észlelhető. Ezek legjobban, ha idejében orvosi segítséget igényelnek. Testünk a Szentlélek temploma (1Kor 6:19), az ördög pedig embergyilkos volt kezdettől fogva (Jn 8:44). „Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út” (Péld 14:12). Ha élünk az Úrnak élünk, ha meghalunk az Úrnak halunk meg (Róm 14:7-8). A halállal nincs mindennek vége (Mt 25:46).

Bocsánatot nyerhet Istennél egy öngyilkos? Gondolhatunk extrém esetekre, mint például, amikor Észak-Koreában valakit addig terrorizáltak értelmileg, szexuálisan és fizikálisan, míg ebbe beleroppant és öngyilkos lett. Bocsánatot nyerhet? Talán egymillió öngyilkos közül egy? De hátha tévedsz, és nem te vagy az? Inkább tévedj, választva az életet! „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, a ki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek” (1Kor 10:13). Tudjuk-e, hogy ezt hogyan folytatja Pál? „Azért, szerelmeseim, kerüljétek a bálványimádást!” (Dr. Borzási István)

Maradj meg nekem!

Nemsokára anyák napja. Aki szerencsés, adhat virágot. Aki még szerencsésebb, kaphat is. Meghatódunk. Önfeláldozó anyai szeretetről, örökké hálás gyerekekről beszélünk. Könnybe lábadt szemmel mosolygunk. Csakhogy nem vagyunk őszinték, ha azt mondjuk: az anya és gyereke közti kapcsolat magától értetődően makulátlan. A hétköznapi anya agyonhajsza, a hétköznapi gyerek dacosan ellenálló. És mégis: az érzés érzés marad akkor is, ha fáj, ha dühbe, vagy elkeseredett harcha csap át, ha látszólag közömbös, és csak ritkán kopogtat be az ajtón, ritkán csörgeti a telefont...

(Testvérek, a Bp. József utcai gyülekezet lapja, 2018. május)

Egy édesanya, akinek megjelent az Úr (Bír 13:1-25)

Az angyali jelenésben Isten lehajló szeretete Anyilvánult meg népe, valamint Mánoah és felesége iránt. Isten nagy emberei mögött a legtöbb alkalommal igen komoly, hívó édesanya áll. A Dán nemzetségét is kedvelte Isten és ebből a nemzetségből választott ki egy családot, akik által az ő népének szándékozott Szentlélekkel felkent vezetőt ajándékozni. Nem lehet téves az a feltételezés, hogy Mánoah és felesége istenfélő életet élt az akkori zűrzavaros helyzetben, a Bírák korában, amikor mindenki azt tette, amit jónak látott.

Mánoah felesége készségesen fogadta az isteni meglátogatást (3-6)

Lehet, hogy igen meglepő volt számára az angyal jelése, meghallgatta az égi üzenetet, a csodálatos Ígéretet, és az itt olvasott intőbeszédet. Ma is az az édesanya lehet igazán boldog, aki készségesen fogadja az isteni meglátogatást, akár angyalait küldi az Úr, akár az Ige által szól, akár a körülmények által: az áldások útján, vagy a megpróbáltatások útján jön az Isten. Az Ő megjelenésének nem szabhatunk feltételeket, de igen fontos, hogyan fogadjuk az isteni meglátogatásokat.

Az Úr küldöttével való találkozás után első útja férjéhez vezetett. Igazi példa a férjével való közösség. Vannak házastársak, akik között megszűnik a beszélő viszony, vagy nem osztják meg egymás között azt, amit az Úr mondott. Ebben az ígében csodálatos az is, hogy a feleség úgy adta elő férjének az Úr szavát, hogy a férje is személyesen hallani akarta és Isten megadta neki is a személyes találkozás lehetőségét (10. v.). Ez egyben imameghallgatás is: „Kérlek Uram, az Istennek amaz embere, akit küldtél volt, hadd jöjjön el ismét hozzánk és tanítson...” Amíg a feleség sietett férje után, az Úr követe várt rájuk. Beszélgethettek az úton: „Látod, Manoah, érdemes volt imádkoznod, hisz újból eljött az Isten követe, számomra szinte érthetetlen, hogy nem hozzád jött most a második alkalommal, de én erről nem tehetek, jöjj siessünk, hagyj mindent!” „Csodálatos” – mondhatta a férje –, „mindig olyan kedves voltál, de mióta először találkoztál az Úr követével, azóta egészen más vagy, olyan lettél, mint egy angyal...” és már meg is érkeztek. Együtt hallgatta férjével az Igét, az isteni útbaigazításokat. Lehet, hogy Manoah csodálkozott, hogy az égi küldött ugyanazt mondta, mint azelőtt a feleségének: „Ajándék érkezik, fiú születik, tartózkodni kell a szeszeseitől, minden tisztátalanságtól...” megtartani az Úrparancsait. Van valami titokzatos az égi követ neve körül:

„Csodálatos”. Sokan úgy magyarázzák „az Úr angyala” kifejezést, hogy az maga Jézus Krisztus: „hívják nevét csodálatosnak”, Ő a Szabadító, aki megszabadítja az Ő népét az ő bűneiből és ellenségeitől is. Mánoah áldozatot mutat be az Úrnak. Utal ez a csodálatos golgotai áldozatra, lángjában ott van a dicsőség útja. De benne van a család, a férj és a feleség hálája, odaszántsága az isteni meglátogatásért.

Lemaradt a bor, lemaradt minden tisztátalanság, de lett öröm, boldogság, gyermeksírás, szabadítót, hithős... és Isten dicsősége megnyilvánult egy igazán egyszerű, hívó asszony által.

Tőtös János (2003)

Fotó: Tóth Róbertné,
Vajdahunyad

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar
Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix

Főszerkesztő: Szabó László

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza
410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázással kapcsolatos kérdések: 0735 500 919

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy
a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárt: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Pentaprint Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605